

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Životopis
papeže Lva XIV.

Křesťan
na baterky

Křesťanská
naděje

Světloňoši

Pier Giorgio Frassanti

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman Smékal

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Michael
Dražka, Lucie Grůzová,
Karla Krejčí, Hana
Pustinová, Pavel Severa,
Jiří Sluka, Marek Wildmann

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Co nás čeká
Fascinace mého bytí
Duchovní hudba
- 3 Farní výlet
Světlohoši
- 5 Životopis nového papeže Lva XIV.
- 6 Křesťan na baterky
Gregory Boyle - Kérky na srdci
- 7 Očeho pohádka
- 8 Křesťanská naděje
- 9 Dva kvízy
- 10 Svědectví života: Pier Giorgio Frassanti
- 11 Křížovka a omalovánka

Slovo redaktorů

Milí farníci,

vítáme vás u svatodušního čísla farního časopisu. Přejeme nám všem, aby dary, které od Ducha svatého dostáváme, nezůstaly skryté. Kéž můžeme zářit a dělit se o to, co jsme od něho přijali.

Hana a Karel Komárkovi

Duchovní slovo

Apoštolové byli ze strachu schováni a lidsky viděno si netroufali naprosto na nic. Před lidmi se jen schovávali, natož aby k nim chtěli promluvit. Židům se ulevilo, římské nadvládě také – Ježíš, strůjce nepokojů, je mrtev a jeho učedníci se ve strachu rozutekli. Konečně je zase klid. Ale stavět se proti samotnému Bohu a jím povoláným je dost smělé a krátkozraké.

Náhly zvuk z nebe jako prudký vítr naplňuje celý dům, Duch svatý naplňuje všechny, jako ohnivý plamen zapaluje celé jejich nitro a promlouvá skrze ně. Oheň, který se šíří, který nelze zadržet a valí se i z domu ven – najednou stojí venku a veřejně vyznávají víru ve vzkříšeného Ježíše. Lidé musí být naprosto překvapeni – ti, co se kolem plížili se skloněnou hlavou..., Petr, který Ježíše zapřel..., najednou se k Ježíši hlásí nejen veřejně, ale nahlas, v jazycích všech obyvatel, takže to každý slyší. Ne, to nemůže být jen lidské nadšení, vyzařují něco, co není z nich, jistota, kterou nelze zpochybnit, nedá se zastrašit, nedá se zastavit. Možná ještě překvapenější jsou samotní apoštolové – sami sebe nepoznávají. Nebo možná právě naopak poznávají a vědí, že to nemluví oni. Sám Boží hlas skrze ně promlouvá. Boží moc a sláva v nich a kolem nich. Kdo ví, co vše se jim v těch chvílích vybavuje: chvíle na hoře Tábor, kdy Ježíšova tvář zazářila jako slunce, možná již vyprávění o Mojžíšovi, který když sestoupil s desaterem z hory Sinaj, kde mluvil s Hospodinem tváří v tvář. Nevšiml si, že jeho tvář září od setkání s Hospodinem, takže se boží bázeň dotkla všech přítomných a nedokázali se k Mojžíšovi přiblížit, dokud si tvář nezakryl... Záře, která jasně potvrdzovala, že desatero není jen lidským slovem, ale přichází s autoritou od samotného Hospodina. Zde je ale něco daleko úžasnějšího než zákon vyrytý do kamene – Duch, který proměňuje srdce kamenná v srdce z masa. Duch, který vepisuje přikázání lásky přímo do srdce. A tak apoštolové nejen vyzařují tento oheň lásky, on je také samotné proměňuje. Když se apoštol Pavel později vrací ke zkušenosti Mojžíše, říká, že my už svou tvář nezahalujeme a „na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně“. (2 Kor 3, 18)

Jsou situace, kdy je dobré, aby něco z Boží slávy a moci lidem kolem nás zazářilo, a tak skrze nás může konat i veliké věci. Nicméně jako nesneseme stále polední slunce, je také dobré zažívat tu „blízkou, hřejivou, pokojnou“ zář. To, co někdy můžeme až přehlédnout jako učedníci cestou do Emauz – až zpětně si říkají: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ (Lk 24, 32) Někdy Duch svatý může v srdci udržovat spíše klidnou vnitřní radost a pokoj, které z nás ale mohou vyzařovat a přitahovat lidi kolem nás. Často ani nevědí, proč jsou přitahováni, a jen postupně odkrývají tento zdroj naší radosti.

Vyprošuji nám všem, aby v našich srdcích tento skrytý oheň Ducha svatého mohl stále hořet a vyzařoval kolem nás něco z Boží lásky.

Váš P. Daniel

Co nás čeká?

Červen 2025

4. 6. – Den dětí

7. 6. – Svatodušní vigilie

8. 6. – Slavnost seslání Ducha Svatého

19. 6. – Slavnost Těla a krve Páně

22. 6. – První svaté přijímání

Červenec 2025

16. 7. – Adorační den farnosti

20.–26. 7. – Duchovní cvičení Velehrad

Srpen 2025

2.–9. 8. – Farní tábor

11.–16. 8. – Duchovní cvičení rodin

17. 8. – Poutní mše svatá

FASCINACE MÉHO BYTÍ

Podstato Boží lásky,
jež přebývat smíš v Hlubinách,
stále vaneš, kam chceš.
Ó, Tajemný, jsi fascinací mého bytí.

Usvědčuješ z nepravostí,
uzdravuješ Kristovou mocí,
odhaluješ věci budoucí,
svědčíš o Synu mezi námi.

Dotýkáš se našich srdcí,
otvíráš brány niternosti,
voláš hlasem lásky,
v Tobě mohu konat vše.

OHNI, spal má provinění...
VICHŘE, rozmeť pochybnosti...
VODO, uhas žížeň po Bohu...
DECHU, vdechni slovo útěchy...
OLEJI, pomaž svými dary...
VŮNI, opájej svou krásou...
OBLAKU, zahal silou víry...
HOLUBICE, veď mne k pokoře...

Ó, Tajemný, Nádherný
Ó, DUCHU SVATÝ, přijď...

KK

Duchovní hudba

Neděle 8. června v 9:45 h
Slavnost Seslání Ducha svatého

Josef GRUBER (1855-1933)	Missa QuintMissa in Honorem Ss., Angelorum Custodum op. 58a B dur
Jaroslav OČENÁŠEK (1901-1967)	Anděl Páně sestoupil z nebe op. 24, č. 1
Josef GRUBER (1855-1933)	O, Salutaris Hostia op. 243
František SUCHÝ (1858-1933)	Hymnus
	J. K. č. 421, 422. 423
Účinkují: Varhany: Rídí:	sólo, smíšený chrámový sbor a orchest doc. MgA. Jan KRÁL Zdeněk Hatina, ředitel kůru

Neděle 17. srpna v 9:45 h
Poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie

Josef GRUBER (1855-1933)	Missa in Honorem Ss. Angelorum Custodum op. 58
Josef NEŠVERA (1842-1914)	Zdravas, Maria
Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1871-1950)	O, Salutatis Hostia op. 15, č. 5
Josef J. PIHERT (1845-1911)	Regina Coeli op. 69
Miroslav PŘÍHODA (1912-1988)	Starobrněnský Zdravas č. 1
	J. K. č. 804
Účinkují: Varhany: Rídí:	sólo, smíšený chrámový sbor a orchest doc. MgA. Jan KRÁL Zdeněk HATINA, ředitel kůru

PROŽILI JSME - FARNÍ VÝLET

V sobotu 17. května se konal farní výlet. Vlakem jsme vyrazili do Kuřimi a odtud pokračovali pěšky přibližně deset kilometrů do Čebína. Cesta vedla po lesních cestách a lesem, a i když bylo zataženo, počasí nám přálo – jen jednou na chvíli slabě mrholilo. Sešlo se nás asi dvacet. Během cesty jsme hráli dvě hry – v první jsme hledali plyšáky a ve druhé jsme vytvářeli kouzelné lektvary. Nejvíce mě bavilo šplhat po velkých kamenech. Poté jsme vystoupali na kopec, odkud se část skupiny vydala ještě na rozhlednu. Tam ale hodně foukalo – vítr byl tak silný, že Aničce uletěla čepice a mě málem odhodil! Z rozhledny jsme pak zamířili do cukrárny, kde jsme se znovu setkali s těmi, kteří se na rozhlednu nevydali. Nakonec jsme došli na nádraží a vlakem se vrátili zpět do Brna. Výlet se mi moc líbil. Děkuji všem, kteří ho zorganizovali!

MD

Světloňoši

Budete se mnou jistě souhlasit, že ani značná velikost zvířete mu neposkytuje ochranu před nemocí. Zprávy z poslední doby informují o karanténách, dezinfekci aut na hranicích a utrácení mnoha kusů hovězího dobytka. Pro člověka, považujícího se za nejmocnějšího a nejvýznamnějšího tvora na Zemi, platí možnost onemocnění také. Má to o to horší, že kromě jeho těla může onemocnět i jeho nitro zodpovědné za myšlenkové soudy a vyjadřování. Žel, proti brblavce a stěžovce zatím není dezinfekce. Ano, utrácet nakažené jedince by možná bylo účinné, ale poněkud nehumánní. A kdo ví, do které kategorie při třídění zdravých a nemocných bych byl nakonec zařazen já sám... Tudy cesta nevede.

Mým velkým vzorem a povzbuzením jsou lidé mající často dobrou náladu, vstřícní, ochotní naslouchat a pomáhat. Mívají některé zvláštní rysy, podle nichž je lze poznat mezi jinými. Vyznačují se tím, že hledají v jednání ostatních přednostně dobré úmysly. Častěji se usmívají, ale ne vždy. Bývají vyrovnanější se svým životem a vyznačují se nenápadnou pokorou. Lidé v jejich okolí se s nimi cítí dobře. Něco příjemného z nich vyzařuje. Nebývají ušetřeni různých těžkostí a životních zádrhelů, také zažívají období, kdy je okolnosti semelou, potopí a oni přijdou o svůj kladný přístup k životu. Ale mají sklon opět se „vynořovat na hladinu“, vracet se k hledání dobrého smyslu událostí a naděje pro další cestu. Poznal jsem je mezi kolegy v práci, u zákazníků i v naší farnosti. Ale není jednoduché je poznat na první pohled.

Snáze určíte opačný typ. První slova, která od někoho uslyšíte skoro při každém setkání, znějí: „Přišel jsem pozdě, protože ta kráva u pokladny v Bille byla úplně neschopná, zdržovala a vybavovala se.“ Nebo: „Měli by je všechny zavřít za zmatek, který ti de... udělali s dopravním značením, ke všemu úplně zbytečně, protože oprava cesty stejně ještě nezačala.“ atd. atp.

Jasně poznávací znaky jsou dva: 1. záplava negativních informací a 2. za všechno mohou ti druzí, u mě chyba určitě není. Jen pozor na předčasný úsudek, pod pichlavou slupkou se může skrývat dobrý člověk ochotný vám pomoci. Horší je, když sice někdo působí na pohled příjemně, ale velmi si hlídá, aby pro vás nemusel

hnout ani prstem.

Smršť kritiky, jejíž příklad jsem uvedl, zanechá v dobrovolných i nedobrovolných posluchačích vnitřní neklid a odpor. Ale je v ní i jeden velmi pozitivní činitel. Jako posluchač si mohu uvědomit, že já sám často jednám a mluvím podobně a mé chování také tak nepříjemně dopadá na okolí. Zaplaví mě vlna zahanbení a v lepším případě dospívám k rozhodnutí něco se sebou dělat: Nedávat volný průchod své zlo-řeči a kriticky si přiznat, že také já jsem chybuji a mnohé důvody mé rozmrzelosti mají příčinu jen ve mně a v mých špatných rozhodnutích.

Zpět k těm „pozitivním“ lidem. Zdá se, že mají nějaký vnitřní zdroj, který se projevuje i navenek. Sice neokázale, ale zřetelně. Poznat je lze právě podle vnějších projevů, protože ten svůj zdroj nevystavují na odív. Přemýšlel jsem, z čeho berou energii a odhodlání, jaké jsou jejich prameny napájející dobrý život. My křesťané věříme, že původcem všeho dobra je Bůh. On sám je nejvyšší dobro a z něj vychází i vše ostatní, co je dobré. Tedy nejhlubší příčinou chování těch lidí, co mě zajímají, je náš Pán. On se projevuje ve svém stvořitelském a zachraňujícím (spásném) díle, tedy i v lidech, bez ohledu na to, jestli si to oni uvědomují, nebo ne.

Hledal jsem mechanismus působící uvnitř člověka a projevující se v jeho dobrém chování. Napadlo mě, že to lze pěkně vyjádřit pojmem *luminofor*¹, vypůjčeným z fyziky. Slovo luminofor by se dalo přeložit jako ten, kdo/co nese nebo přináší světlo. Technický luminofor určitě viděl a zná úplně každý. Je to například bílý povlak na vnitřní straně zářivkových trubíc. Je také na vnitřní straně klasických vakuových obrazovek (CRT) u starých hlubokých televizorů či počítačových monitorů. Najdete ho v malém množství na bankovkách jako jeden z kontrolních znaků – a na spoustě dalších míst. Luminofor je chemická látka fungující jako světelný transformátor. Mění nějaký druh zářivé energie na světlo: neviditelné ultrafialové záření v zářivce a neviditelný proud elektronů ve vakuové obrazovce přetváří na viditelné světlo.

Různá záření ve fyzikálním světě a také neviditelné působení Ducha svatého v podobě Boží milosti zůstávají našim očím skryté, nevnímáme je, i když se ocitáme přímo v jejich proudu. Ale stačí trocha luminoforu, prostředku se schopností měnit dopadající záření, a skrytá energie se mění na něco viditelného, užitečného a krásného. Mnozí lidé mají schopnost z nepřetržitého, ale nepostřehnutelného proudu milostí od Ducha svatého nějakou část zužítkovat a zpřístupnit pro své okolí. Stávají se tak „druhotnými zářiči“, když prvotním zářičem je původní zdroj té neviditelné energie – Bůh.

Všechno dobro je od Boha, on je podstatný, bez něj by to nešlo. Ale také „světlonoši“ jsou důležití. Svým osobitým způsobem nám ukazují Boha, bez nich bychom některé jeho dobro nemuseli vidět a ocenit. Díky za ně. A teď to hlavní. Luminofor není něco magického, je to chemická látka, sloučenina, umíme ji vyrobit, když známe předpis. Podobně světlonoš je člověk z masa a kostí. A „předpis“ na jeho „výrobu“? Ten si může vypátrat a vyzkoušet na sobě každý sám. K podstatným přísadám receptu pro křesťana bude patřit: Hledat Boha – zdroj „záření dobra“ – a vystavit se paprskům jeho milosti. Budovat vztah s ním. Prosit Ducha svatého o schopnost porozumět svým obdarováním. Ochota jednat jako Ježíš – s obětavou láskou. A určitě vynechat přísadu stěžování a nadávání, protože je spolehlivým zatmívacím prostředkem a ke všemu má infekční charakter. Na sobě pozoruji, že čím jsem starší, tím mám větší sklon té nákaze propadnout.

Přeji vám mnoho úspěchů při hledání světlonošů a ještě více při osobní přeměně v luminofor.

JS

¹ Pojem se skládá ze dvou slov. Lumin- od latinského *lumen*, světlo, a -phorus, latinské slovo pocházející ze starořeckého -φορος (*foros*), související s φέρω (*feró*), nést, přinášet.

ŽIVOTOPIS NOVÉHO PAPEŽE LVA XIV.

Robert Francis Prevost je první papež pocházející z USA, je mu téměř 70 let. Zvolil si jméno Lev XIV. Je to bývalý prefekt Dikasteria pro biskupy, byl zvolen 8. května v 18:07 a je 267. papežem v historii.

První augustiniánský papež je po Františkovi druhým americkým papežem, ale na rozdíl od papeže Bergoglia se 69letý Američan Robert Francis Prevost narodil na severu Ameriky a působil jako pastýř na jihu tohoto světadílu, než byl svým předchůdcem povolán do čela Dikasteria pro biskupy a Papežské komise pro Latinskou Ameriku.

Nový biskup Říma si zvolil jméno Lev XIV. Narodil se 14. září 1955 v Chicagu ve státě Illinois jako syn Louise Mariuse Prevosta, který měl francouzské a italské kořeny, a Mildred Martínez, španělského původu. Má dva bratry, Louise Martína a Johna Josepha.

Dětství a dospívání strávil ve Spojených státech, kde nejprve studoval v malém semináři augustiniánů a poté na Villanova University v Pensylvánii, kde v roce 1977 získal titul v oboru matematika a kde studoval filozofii.

V témže roce vstoupil do noviciátu Řádu svatého Augustina (OSA) v provincii Panny Marie Dobré rady v St. Louis. Slavné sliby složil 29. srpna 1981.

Studoval na Katolické teologické unii v Chicagu, kde absolvoval teologii.

Ve svých 27 letech byl vyslán řádem do Říma, aby studoval kanonické právo na Papežské univerzitě svatého Tomáše Akvinského (Angelicum). Na kněze byl vysvěcen 19. června 1982. V roce 1984 získal licenciát a poté byl vyslán do misie v Chulucanas, v Piura v Peru (1985–1986).

V roce 1987 získal doktorát s prací „Úloha místního převora v řádu svatého Augustina“. V témže roce byl zvolen promotorem pro povolání a ředitelem misí augustiniánské provincie „Matka dobré rady“ v Olympia Fields v Illinois (USA). V roce 1988 byl vyslán do misie v Trujillo jako ředitel společného formačního projektu pro augustiniánské aspiranty z vikariátů Chulucanas, Iquitos a Apurímac. Zde působil jako představený komunity (1988–1992), ředitel formace (1988–1998) a učitel profesů (1992–1998). V arcidiecézi Trujillo byl soudním vikářem (1989–1998), profesorem kanonického práva, patristiky a morálky ve velkém semináři „San Carlos y San Marcello“.

V roce 1999 byl zvolen převorem provincie Matky dobré rady (Chicago). Po dvou a půl letech ho řádová generální kapitula zvolila generálním převorem, tímto úřadem ho řád znovu pověřil na řádové generální kapitule v roce 2007. V říjnu 2013 se vrátil do své provincie (Chicago), kde působil jako učitel profesů a provinční vikář; tyto funkce zastával až do 3. listopadu 2014, kdy ho papež František jmenoval apoštolským administrátorem diecéze Chiclayo (Peru) a povýšil ho do biskupské hodnosti titulárního biskupa diecéze Sufar. Dne 7. listopadu převzal kanonickou správu diecéze za přítomnosti apoštolského nuncia Jamese Patricka Greena a 12. prosince, na svátek Panny Marie Guadalupské, byl v katedrále své diecéze vysvěcen na biskupa. Od 26. září 2015 byl biskupem v Chiclayo. Od března 2018 byl druhým místopředsedou peruánské biskupské konference. Papež František ho v roce 2019 jmenoval členem Kongregace pro klérus a v roce 2020 členem Kongregace pro biskupy. O tři roky později, 30. ledna 2023, jej tentýž papež povolal jako nástupce kardinála Marca Ouelleta do čela Dikasteria pro biskupy i na post předsedy Papežské komise pro Latinskou Ameriku a 30. září téhož roku mu udělil kardinálský titul.

Vybrala KK

Křesťan na baterky

Před několika lety měla biřmování má dobrá kamarádka. Tehdy pomocný biskup začal kázání vysvětlením, kdo to je Duch svatý – rozložením slova DUCHOVNO do svou slov (...). Já se na tomto místě bojím rozložit toto slovo jako pan biskup v onom jezuitském kostele, zkusme si ale sami položit otázku, kdo je to pro nás osobně Duch svatý.

Kým pro mě je, když ráno dělám kříž? Když se modlím? Kým pro mě je, když se mi nedaří? Když něco fakt pokazím? Kým pro mě je a kde je, když už nemůžu dál?

Je jednoduché chválit Boha, když se nám daří. Nezoufejme nad tím, když tomu tak není. Hlavně nezůstávat ve smutku, nebo se ho naučíme – jako když se dítě učí nová slova, která už nezapomene – a místo radostné zvěsti budeme pro ostatní a pro sebe samé zvěstí smutnou. A to by byla škoda.

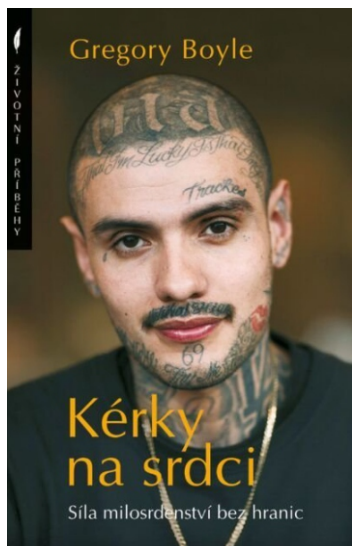
Někdy mi přijde, že jsme tak trochu na baterky. Čas od času se vybíjíme a potřebujeme nový pohon. Spánek, dobré jídlo, čas s blízkými, dovolená – každý si dosadíme sami, čím se dobíjíme. Je důležité tyto věci znát a doprávat si je. Kromě našeho dobíjení je ale dobré počítat s tím, že Bůh nás chce také „dobít“. Hledat, jak a čím nás chce dobít Bůh, co pro nás v této konkrétní situaci má. Abychom na rozdíl od prostého fungování, které je vlastní strojům, které připojíme do elektrické sítě a ony pracují, toužili po něčem větším. Pevně věřím, že každý člen zábrdovické farnosti je stvořen k něčemu lepšímu a většímu, než je auto nebo kuchyňský mixér.

Je hrozně těžké Boha chválit v těžkých situacích. Zkusme si tedy právě v tuto dobu připomínat ty chvíle, kdy Pán mocně působil v našem životě. Takové ty nezapomenutelné, kdy jsme jako apoštol Jan věděli, že „je to Pán!“ A k nim se vracet.

Jeden moudrý člověk řekl, že touha po Bohu stačí. Pojďme toužit po Bohu. Po Božích věcech. Rozhodovat se pro Něj a hledat Jeho plány. I když už jsme si to naplánovali jinak. Ať jsme nabití.

HP

Přečtete si: Gregory Boyle - KÉRKY NA SRDCI

Síla milosrdenství bez hranic

Gregory Boyle je americký jezuita, který už více než třicet let požehnaně působí mezi mladistvými členy gangů v Los Angeles. Otec Greg je vynikající a vtipný vypravěč, ale především Boží muž na svém místě, vyzařující Kristův soucit a bezpodmínečné přijetí. Razí teorii, že násilí a věznění ještě nikoho nenapravilo, zatímco láska a přijetí ano. Zástupy proměněných životů jsou důkazem toho, že ví, co říká, a že evangelium není utopie.

Slovo autora ke knize:

Trvalo mi víc než deset let, než jsem napsal tuto knihu. Lidé mě k tomu vždycky povzbuzovali, ale já nikdy neměl pocit, že mám odvahu (nebo dostatek času), abych se do toho pustil. Všechny ty příběhy a podobenství mám uzamčené v části mozku nadepsané „Veřejné úložiště“ a už dlouho jsem pro ně chtěl najít nějaký trvalý domov. Obvyklými „kontejnery“ těchto příběhů bývají má kázání v pětadvaceti nápravných zařízeních, v nichž pravidelně slavím eucharistii; jsou to vězení pro mladistvé, diagnostické ústavy a jiná zařízení Sekce pro kriminalitu mladistvých. Pomocí tří příběhů vždy ilustruji úryvek z evangelia a obvykle vyprávím ještě jeden příběh těsně před přijímáním. Po jedné mši v nápravném zařízení ke mně přišel kluk, chytil mě za obě ruce a podíval se mi do očí. „Tohle je moje poslední mše tady. V pondělí jdu domů. Tvoje historky mi budou chybět. Vyprávíš dobré příběhy. A já jen doufám..., že už je nikdy nebudu muset znovu poslouchat.“ Kromě své služby ve věznicích dávám téměř dvě stě přednášek ročně sociálním pracovníkům, členům policejních orgánů, univerzitním studentům, farním skupinkám a pedagogům. Při přednáškách je také rád používám. Tyto příběhy jsou cihly, mezi nimiž, jak doufám, rozetru v této knize nějakou tematickou maltu, která je pospojuje. Při troše štěstí nás trochu povznesou, abychom uviděli za hranice věcí, které omezují náš pohled.

Vydalo nakladatelství Paulínky

Očeho pohádka - Matouš 11,28–30

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinek svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“

Pohádka z druhého konce vesmíru

Na úplně opačné straně vesmíru, kde se hvězdy protahují jako kočky po odpoledním spánku, byla jedna zvláštní hvězda. Kolem ní kroužilo spoustu planet jako v kolotoči – každá jiná, každá zajímavá.

Na první planetě bydleli cestovatelé – vypadali jako velcí ptáci s batohy na zádech a kompasem místo nosu. Léтали sem a tam a hledali nové planety, kde by se dalo pohodlně bydlet, nejlépe s výhledem na moře.

Na druhé planetě žili vědci. Trochu připomínali bizony, jen měli větší hlavy a na každém rohu nějaký přístroj, co bzuchel, blikal nebo pšoukal. Uměli vynalézt cokoli – od samomazacích rohlíků až po roboty, co za vás udělají domácí úkol.

Na třetí planetě žili zahradníci – byli to chlupatí tvorové s lopatkami místo rukou, co se rádi rýpali v hlíně. Pěstovali melouny, jahody, hrášek, ba i pizzu rostoucí na stromech!

A na čtvrté planetě žili úředníci. Vypadali jako medvídci panda s brýlemi na nose a železným zadkem, protože pořád seděli za stolem. Psali, počítali, razítkovali, a hlavně vedli podvojný účetnictví – co to je, nikdo neví, ale oni to milovali.

Jednoho dne, když všichni žili šťastně a pokojně, se z černé díry vynořili ÚTOČNÍCI! Měli lodě jako zrnko písku na pláži a vypadali jako kuň s hlavou krokodýla a náladou jako hladový lev.

Nejdřív se vrhli na planetu zahradníků – sežrali všechnu úrodu, a nakonec i zahradníky (i s lopatkami!).

Vědci rychle zareagovali – vynalezli jídlo z hlíny, trávy a kapky citronu a zavolali na ostatní:

„Rychle k nám, máme jídlo a silové pole!“

Ale útočníci už řádili dál – přistáli na planetě úředníků, sežrali všechny papíry a formuláře, a pak i samotné úředníky. Bylo to snadné, protože ti místo útěku seděli u stolu a plakali: „Konec světa! Nemáme žádný papír! Ani razítka!“

Vědci mezitím kolem své planety postavili super bublinu – ne takovou, co praskne, když se jí dotkneš, ale tvrdou jako sloní koleno. Útočníci do ní naráželi a rozbíjeli svoje lodě – jednu, deset, sto... a nakonec už jim zůstaly jen šroubky a vztek.

Tak se vrhli na planetu cestovatelů. Koho chytili, toho spolkli, ale většina cestovatelů jim ufrnkla v raketách, které měly turbopohon. Utíkali sem a tam, skrývali se za měsíce, někdo přistál, jiný vzlétl – prostě vesmírná honička.

Vědci vysílali zprávy:

„Haló, přistupte na naši planetu! Budete tady v bezpečí, máme jídlo a roboty, co perou ponožky!“

Někteří cestovatelé to udělali. Přistáli. Uf, byli v bezpečí a začali si budovat nové domovy. Ale někteří byli moc pyšní. „My si poradíme sami!“ říkali. A tak je útočníci dál honili po celém vesmíru a tak utíkají dodnes... pokud jim už nedošlo palivo nebo nebyli sežráni.

Ti, co se schovali k vědcům, žijí dál a čekají, až vědci vynaleznou dokonalou zbraň – třeba laserovou mucholapku – kterou útočníky pochytaří a navždycky odvezou do jiné galaxie.

Ježíš taky volá všechny unavené, smutné a vystrašené:

„Pojďte ke mně! Dám vám pokoj, bezpečí a novou sílu. U mě najdete opravdový domov.“

Co vy na to? Půjдете?

Křesťanská naděje

Malá elpidologie aneb povídání o naději 4

Posledně jsem skončil konstatováním, že transcendentní naděje je přístupná všem lidem, i těm, kteří nejsou v mezních situacích. I člověk, který neumírá, může věřit v Boha a Bohu, může toužit po věčném životě s ním. Pro křesťana by nemělo být výjimkou, ale pravidlem, že jeho naděje na naplnění nejdůležitějších životních hodnot je zakotvená v Bohu. Avšak jak toho dosáhnout? Jaké pro to máme prostředky či pomůcky?

Tři sestry (skoro k nerozeznání)

Jestli očekáváte další definici naděje a těšíte se, že vám nabídnu Antona Pavloviče Čechova jako jejího autora, žel, vaše nadějně očekávání zklamu. Čechovova hra se nadějí zabývá, ale já mám na mysli jiné sestry od jiného autora. Jedna z nich se jmenuje Naděje, druhá Víra a třetí Lásky.¹ Máme před sebou tři hlavní křesťanské ctnosti, kterým se souborně říká božské, teologické, teologální nebo vlité. Jistě už vás napadlo, proč na ně bude zaměřena pozornost. Mezi hodnými sourozenci panují velmi přátelské vztahy, navzájem se podporují a pomáhají si. A právě toho je vhodné využít, když naděje v našem životě chřadne či se ztrácí. Pěstováním a posilováním kterékoliv zbývajících ctností nebo nejlépe obou dalších současně potáhneme vzhůru i svoji naději. A také naopak, chřadnoucí naděje je ukazatelem, že i zbývajících sestry mají namále. Jsou tak úzce propojené, že např. teologům se ztrácejí ostré hranice mezi nadějí a vírou.²

Bližší pohled na trojici ctnostných sester poskytne důležitá vodítka. První a asi nejdůležitější informace je, že ctnosti jsou božské a vlité. Tím je jasně řečeno, od koho se odvozuje jejich původ a jak je člověk získává. Jsou nezaslouženým Božím darem, milostí, jejich původním zdrojem je Bůh a jeho dobrota. Druhým důležitým faktem je, že člověk není jen pouhým trpným příjemcem. Dar může být 1. přijat a dobře zužitkován, 2. odmítnut nebo 3. sice obdrženo, ale odloženo, nevyužito. My lidé používáme všechny tři uvedené způsoby nakládání s Boží milostí a jsme specialisté zejména na ten třetí. Proto vnímáme tak veliké rozdíly v obdarováních, proto se nám zdá, že Bůh na nás svými dary šetří. Vžijte se do situace, že váš dárek pro někoho blízkého, pečlivě a s láskou vybíraný, zůstane pohozený a nerozbalený. Necítíte jako dárci zklamání a bolest místo radosti?

Jaké konkrétní možnosti máme, když chceme se „třemi sestrami“ pracovat a využít jejich zesíleného společného účinku – synergie? Následuje několik

příkladů. Vyskytují se v nich poněkud zvláštní slova a přirovnání – ta tam jsou jen kvůli snazšímu zapamatování.

Opice, žebrák a zrcadlo

a) Když malé děti nebo začínající programátoři chtějí začít dělat něco, čemu ještě dobře nerozumějí a nemají s tím zkušenosti, začnou napodobovat rodiče, zkušenějšího kolegu nebo kamaráda. Chovají se jako **opice**. Při učení se křesťanské lásce máš skvělý vzor. Pán Ježíš se během svého pozemského působení cele daroval službě lidem. V tom se projevovala jeho obětavá a nezištná láska, která bývá označována jako agapé. Zkoušej jednat jako on, porosteš v **lásce** (a naděje se přidá).

b) Výše byly popsány tři způsoby zacházení s darem (přijetí; odmítnutí; přijetí, ale nepoužití). Je ještě jeden další, o němž zatím nebyla řeč. Když něco nutně potřebuješ, ale zatím jsi to nedostal a nemáš, tvá touha se musí projevit akcí. Vzpomeň, že pravidelně na obvyklých místech potkávaš své „staré známé“ somráky. Oni jsou typem prosebníka na plný úvazek. Jestli toužíš posílit svoji víru i další ctnosti, nezbude ti, než to také zkusit jako oni. Buď Boží **žebrák**, stůj pravidelně před Pánem a vol jakékoliv prostředky, abys od něj dostal pevnou víru a cokoliv dalšího, co potřebuješ ke svému zdravému duchovním životu. On ti své milosti chce dát, ale obvykle se nevnučuje. Nedovol, aby tě minul bez povšimnutí. A když dostaneš, buď vděčný! Vzpomeň, jak sám odlišuješ děkující žebráky od těch, kteří ti za tvůj dar vynadají, že jsi jim dal málo. Vděčnost za Boží obdarování je silným prostředkem pro posílení tvé **víry** (a naděje také).

c) Užitečným předsevzetím a úkolem je pátrat, která obdarování máš a využíváš je nedostatečně. Jako **zrcadlo** ti v tom poslouží druzí. Čeho se od tebe dožadují, s čím za tebou často přicházejí, co očekávají? Lidé šestým smyslem vytuší, kdo má jaké dary, schopnosti, čím jim může být užitečný. Tímto způsobem objevíš své „nové“ hřivny a můžeš je rozvíjet a využívat, i když se ti zpočátku zdá, že takové vlohy nemáš nebo to vůbec za dar nepovažuješ. Použitím svých hřiven ve prospěch druhých těm lidem pomáháš, obdarovááš je, dáváš jim naději. Sám posiluješ vědomí smyslu svého života a tak i tvoje **naděje** tím bude posílena. Viz první díl tohoto seriálu.

Další možnosti pro posilování ctností a uplatnění jejich vzájemné součinnosti ve svých životech najdete sami, když tomu věnujete chvíli času.

1 Protože to nejsou skutečné osoby, nadále už u názvů tří ctností nebudu používat velké první písmeno.

2 Srov. papežskou encykliku zabývající se křesťanskou nadějí: BENEDIKT XVI. Spe salvi. Praha: Paulínky, 2008, par. 2, s. 7–8.

Naděje v duchovních pramenech

O křesťanské naději lidé uvažují a hledají ji po dlouhá staletí. Pro inspiraci a jako svého druhu návod uvádím několik myšlenek z katechismu a od významných osobností.

- Naděje je božská ctnost, kterou toužíme po nebeském království a po věčném životě jako po svém štěstí tím, že důvěřujeme Kristovým příslibům a nespolehneme na své síly, ale na pomoc Ducha svatého. (KKC 1817)
- Ctnost naděje odpovídá na touhu po štěstí, kterou Bůh vložil do srdce každého člověka; ... chrání před malomyslností; je oporou ve chvílích opuštěnosti; ... (KKC 1818)
- Naděje se projevuje a živí modlitbou... (KKC 1820)

Myšlenky světců a známých osobností o naději

- Naděje, milá sestro víry, otevíráš nám bránu věčného života. To ty chráníš mou duši před nepřátelským zmatkem. (Svatý Lev Veliký)
- Pevná naděje zasahuje a přemáhá Boží srdce. (Svatý Jan od Kříže)
- Zcela právem vkládám v Krista jistou naději, že ty, můj Bože, vyléčíš všechny mé nemoci. (Svatý Bernard z Clairvaux)
- Zkouška vede k trpělivosti, trpělivost k naději. (Svatá Kateřina Sienská)
- Můj Pane a Bože, mou spásou je být spojen s tebou a vkládat v tebe všechnu svou naději. (Svatý Jan Maria Vianney)
- Naděje na budoucí dobro nám stačí, abychom dokázali přijímat oběti. (Svatá Terezie z Lisieux)
- Kdo doufá ve věčnou blaženost, tomu není nic příliš obtížné. (Svatý Tomáš Akvinský)
- Naděje je trpělivost s hořící lampou. (Tertullian)
- Naděje je dar od Boha a úkol, který musí pěstovat všichni křesťané. (Papež František)
- Naděje je Ježíšův dar, naděje je Ježíš sám; nese jeho jméno. (Papež František)
- Příští závěrečná část naší rady o naději nabídne především pohled do Bible. Podíváme se, co o naději říkají novozákonní svatopisci a apoštolové a co o ní říká Pán Ježíš. Možná budete překvapeni.

Pokračování příště
JS

Dva kvízy

Milí farníci všech věkových kategorií. Dva naši ministranti si pro vás připravili pár otázek.

Na úvod několik zahřívacích otázek od Marka:

1. Kdo působí ve farnosti nejdéle?
 - a. Zdeněk Hatina
 - b. Otec Jiří
 - c. Marie Pošmurná
 - d. Otec Daniel
2. Který řád působil v zábrdovickém klášteře?
 - a. Františkáni
 - b. Premonstráti
 - c. Boromejky
 - d. Augustiniáni
3. O čem byla pohádka otce Petra Václavka na dětské mši? (již po vysvěcení)
 - a. O žízale
 - b. O princezně a rytíři
 - c. O žirafě
 - d. O autech
4. Jak se jmenuje farní časopis a kolikátý ročník letos vychází?
 - a. Farník - 16. ročník
 - b. Kalich - 20. ročník
 - c. Zábrdovičák - 24. ročník
 - d. Život - 33. ročník

Správné odpovědi se dozvíte na poslední stránce.

A nyní soutěžní úkol od ministranta Pavla:

Kde se skrývá tajemný nápis?

Vás všechny, kteří něco rádi hledáte (a nemusí to být zrovna někde zapomenutý úkol do školy) a nebo objevujete, zvou na jednu malou „hledací“ soutěž. Budete mít za úkol najít v našem kostele tento zvláštní nápis:

A.D. 1894 DIE 13. MAII HIC BAPTIZATA ERAT...

(dál to neprozradím, aby to nebylo zase tak úplně jednoduché). Určitě jste byli v našem kostele aspoň někdy, a když se budete pozorně po kostele dívat (a nemusíte se dívat nějak moc vysoko), tak nebude pro vás tak moc namáhavé nápis najít. A až jej objevíte, tak stačí na kousek papíru napsat, kde ten nápis v kostele je, a k tomu připsat, jak pokračuje nápis dál (co je místo těch tří teček). Na papír napište ke správné odpovědi svoje jméno a příjmení a hodte ho do pokladničky ve zdi naproti nové zpovědnici (na pokladničce bude napsáno Soutěž pro děti), a to nejpozději do neděle 22. června. Pak se pokladnička otevře a ze správných odpovědí budou vylosováni 2 výherci, kteří se můžou těšit na odměnu: vstupenku do brněnské ZOO a k tomu ještě něco dobrého na zub. Tak hledejte a (určitě) naleznete!

P.S.

Svědectví života: PIER GIORGIO FRASSATI - muž osmi blahoslavenství

Soucit s chudými, starost o spásu duší, hluboká radost zakotvená v Bohu – tyto Dominikovy rysy ztvárnil svým životem dominikánský terciář bl. Petr Frassati.

Od dětství vynikal zbožností a láskou k chudým. Jeho cílem bylo žít věrně podle evangelia, v duchu blahoslavenství. Denně se modlil růženec, denně přistupoval ke svatému přijímání, co nejčastěji přicházel adorovat Nejsvětější svátost. Děлил se o všechno, co měl, angažoval se v mnoha křesťanských aktivitách, pomáhal nezaměstnaným a jejich rodinám. Za všech okolností si dokázal zachovat svobodu srdce, radostnost a lásku. Miloval přírodu, věnoval se sportu a umění, každému byl přítelem. Je názorným dokladem toho, že opravdová zbožnost vede k plnosti života a radosti.

Život

Petr Jiří Frassati se narodil 6. dubna 1901 v Turíně. Jeho otec byl agnostik, matka byla věřící a skvělá vychovatelka dětí. Petr Jiří byl milovníkem přírody, alpinistou, sportovcem, veselým společníkem. Přestože pocházel z bohaté rodiny, dokázal si uprostřed zajištěného života uchovat svobodu srdce. Uměl se podělit o všechno, co měl, soucítit s chudými a nemocnými. Studoval gymnázium a polytechniku.

V roce 1921, jako student univerzity, vstoupil do třetího řádu sv. Dominika a přijal jméno Jeroným podle dominikána Jeronýma Savonaroly. Jeho dalšími vzory byla svatá Kateřina Sienská a svatý Tomáš Akvinský. Chápal, že jako terciář přebírá určitou odpovědnost za církev a za hlásání víry.

Myšlenka apoštolátu svatého Dominika jej nadchla. Chtěl pomáhat, pracovat pro spásu duší slovem, modlitbou, příkladem i dobrými skutky. Ve všem projevoval bezmeznou důvěru v Boha a jeho Prozřetelnost.

Životní zkoušky zvládal úspěšně a s odhodláním, ale zároveň velmi vyrovnaně, pokorně a radostně. Svůj volný čas zasvětil převážně práci ve prospěch bližních, chudých a opuštěných. Radostnost a lásku si zachoval i během krátké nemoci, kdy jeho tělo následkem akutní obrny postupně ochrnulo.

Zemřel 4. července 1925 a byl pohřben v rodinné hrobce na městském hřbitově. V roce 1981 byly jeho neporušené ostatky přeneseny do turínské katedrály.

Beatifikoval jej 20. května 1990 papež Jan Pavel II. Je patronem mládeže, studentů a Katolické akce.

Citát

Ježíš ve svatém přijímání ke mně přichází a já se mu odvděčuji alespoň tím skromným způsobem, že ho navštěvuji v nemocných a chudých.

(Pier Giorgio Frassati)

Zázrak, díky němuž bude Pier Giorgio Frassati kanonizován:

V dekretu z 25. listopadu papež František uznal zázračné uzdravení seminaristy z arcidiecéze Los Angeles ve Spojených státech, který byl vysvěcen na kněze v červnu 2023. Arcibiskup Robert Sarno, bývalý úředník vatikánského Dikasteria pro blahorečení a svatořečení a arcidiecézní delegát losangeleského procesu, který uzdravení zkoumal, řekl agentuře EWTN News, že seminarista si při basketbalu poškodil Achillovu šlachy. Poté, co magnetická rezonance prokázala značné poškození šlachy, mu lékař doporučil konzultaci s ortopedem. „Byl z toho

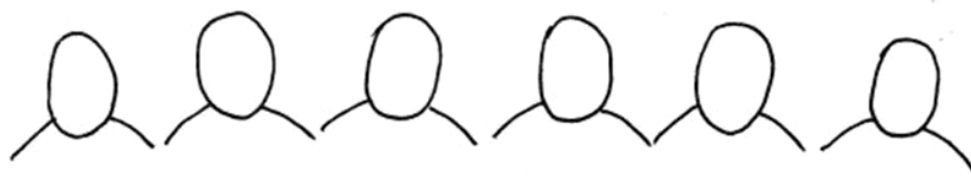
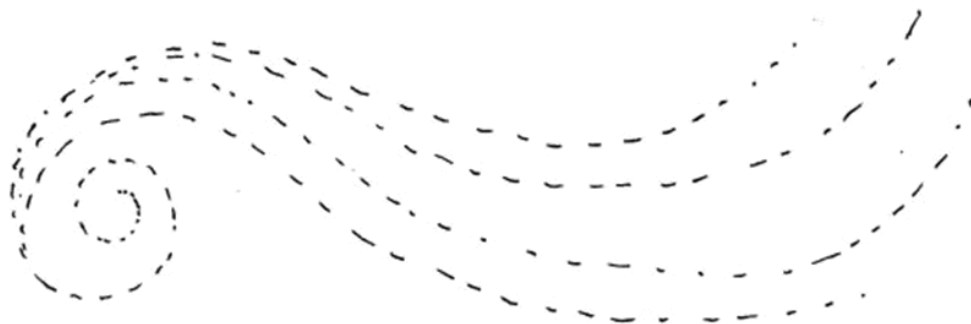
všeho velmi rozrušený, a tak 1. listopadu zahájil nověnu k Pier Giorgio Frassatimu," sděluje P. Sarno. V polovině novény se zraněný seminarista v kapli při modlitbě rozplakal a ucítil obrovské horko v kotníku. „A když pak o týden později šel k ortopedovi, ten mu po zkoumání magnetické rezonance a fyzikálních vyšetření řekl: 'Určitě máte v nebi někoho, kdo vás miluje.'"

Seminarista se mohl okamžitě a bez obtíží vrátit ke sportu, který miloval. Vyléčení bylo ověřeno diecézním vyšetřováním a zkoumáním lékařské komise Dikasteria pro blahořečení a svatořečení, teologů, kardinálů a biskupů. Biskup Sarno poznamenal, že je příhodné, že se uzdravení dostalo právě mladému muži hrajícímu basketbal, vzhledem k tomu, že Frassati byl znám svou láskou ke sportu a aktivitám v přírodě.

Vybrala KK

Vyluštěte si tajenku a dozvíte se, jak se DUCH řekne v jiném jazyce. Co je to za jazyk?

1. Jaký přívlastek má třetí osoba Duch?						
2. Jak se jmenoval první papež?						
3. Řeka v Egyptě?						
4. Na čem rostly v ráji jablka?						
5. Jak se jmenoval první z klasických starozákonních proroků?						
6. Co znamená v překladu Abba?						
7. Jak se jmenuje hora, kde se Mojžíš setkal s Bohem?						
8. Svatý latinsky?						

Apoštolové i s Pannou Marií se sešli, když tu náhle zaslechli silný vítr a nad hlavou se jim objevily plamínky - tak se ukázal Duch svatý, kterého jim poslal Ježíš.

Dokresli obličej apoštolů, všem nad hlavou nakresli ohnivé plamínky a celý obrázek pak vybarvi. Nezapomeň i na vítr, jakou má asi barvu?

Vytvořeno společenstvím rodičů u sv. Vojtěcha v Praze ve spolupráci s <http://deti.vira.cz>